

ститѣ и вкуса на нѣкой кабинетенъ ученъ, но на бойното поле ней и е толкова мѣстото, ^{когато на} кога~~то~~ костенурки при надпрѣварване съ бѣгъ. Като поздритѣ на вихренъ арабски жребецъ, патриотическитѣ пѣсни трѣбва да изригватъ душевната енергия, подъ която се задъхва пѣвецътъ. Тѣ трѣбва да дъхатъ на кръвъ, трѣбва да отекватъ звънътъ на сабитѣ; трѣбва да сж военни трѣби, които стрѣскаатъ, будятъ, зовятъ на бой — а не на спане. ~~Politisch Lied, ein garstig Lied.~~ ^{красиво и музикално} Тя не е клепало, а ~~кабана~~ ^{кабана} що бий набатъ. Да се поощри

На край есенята — прѣзъ сжщата 1848 г. — знамето на революцията е високо издигнато. И като гарвани на мърша, стичатъ се отвредъ върху Венгрия: нѣмци, сърби, хървати, власи, — готови да я раздърпатъ. А като чели и тѣ не стигатъ, та напомощъ тѣмъ биватъ испращани казацитѣ отъ придонскитѣ степи. „Борба, борба, на смъртъ или животъ!“ се провиква Петйофи — „Напрѣдъ противъ тая станъ! Ний сме се борили противъ лъвове, та тѣзи ли въшки ще ни уплашатъ! Спомнете си за славнитѣ дѣди; бждете наполовинъ храбри като тѣхъ — и доста сж сѣнкитѣ ни да засѣнимъ задавенитѣ въ кърви врагове!“ Самъ Петйофи е въ редоветѣ на една група борци, а баща му — стария Петровчъ, — знаменосецъ на друга. Петйофи праща поздравъ на баща си — съ пѣсенята Стариятѣ знаменосецъ: „Моя баща! Разбитъ отъ грижи и старостъ, прикованъ на легло: кога то той видя отечеството въ бѣда — неговитѣ сили се възвѣрихъхъ. Той върви на чело на другитѣ, крѣпко държащъ знамето въ дѣсница. До днесъ, татко мой, твоя гордостъ бѣхъ азъ, сега ти моя. Тебъ се пада дѣбовиятъ вѣнецъ. Ако азъ та виджъ слѣдъ войната, ще цѣлуна съ радостенъ трепетъ твоята ржка, сжщия мой татко, ржката която издига гордо прѣдъ нашитѣ ^{Сърдисен} трупи знамето на отечеството!“

Това е послѣдното желание на поета, — и то се не сбжда. Когато се връща въ Пеща, Петйофи не сварва вече родителитѣ си между живитѣ: баща му се е поминялъ отъ тифъ, а майката отъ холера: само гробътъ имъ намира той, и надъ тѣхния гробъ испѣва една отъ най-задушевнитѣ си пѣсни — На смъртъта на моитѣ родители. А революцията се разгаря все по-вече и по-вече. Венгрия се обявява република, на чело съ Кошута. Австрийскиятъ дворъ, за да смаже венгерцитѣ, настървява противъ тѣхъ другитѣ подчинени нему народности — хървати, сърби, власи — но вен-